

Aan het college van B&W en gemeenteraadsleden van de Gemeente Papendrecht

Betreft: Bestemmingsplan Dijklint Papendrecht

Geachte gemeente raadsleden,

Hierbij vraag ik uw aandacht voor een onderwerp dat mij zorgen baart: de nog resterende vrije natuur op het dijklint van Papendrecht. De reden waarom ik mij juist nu tot u richt, is dat er binnenkort opnieuw gekeken wordt naar de voorgenomen aanpassing van het Bestemmingsplan Dijklint Papendrecht. Daarin krijgt naar mijn mening woningbouw te veel de ruimte en is er slechts marginaal aandacht voor de natuur.

De tijd dat Papendrecht een klein dijkdorp omgeven door weilanden was, ligt achter ons. De verstedelijking is jaren geleden begonnen en ik beseft heel goed dat verzet daartegen zinloos is. Ik ben dus niet gespeend van realiteitszin, maar wel geloof ik dat het belangrijk is om ontwikkelingen kritisch te volgen. Vooral als die gaan over het eeuwenoude en beeldbepalende dijklint. Nog iets specifieker: over de natuur op dat dijklint, zowel in de openbare ruimte als in de particuliere tuinen.

Een belangrijk stuk groen dat overbleef nadat het weidegebied in de polder was volgebouwd, was een brede strook achter de dijkhuisen. Daar bevonden zich tuinen. Die strook met (soms hele diepe) achtertuinen is te beschouwen als een langgerekte "binnentuin" langs de dijk.

Sommige stukken daarvan raakten in het verleden enigszins verwilderd. Er kwamen nauwelijks mensen en daardoor werden ze een fantastische habitat voor dieren en planten, die er ongestoord hun gang konden gaan. Op dat soort plekken kun je zomaar tegen een vogelbosje aanlopen, bijvoorbeeld in een ligusterheg. Hele mussenkolonies vinden daar voedsel, beschutting en broedgelegenheid. Het is een gekwetter van jewelste al je erlangs liep.

Jammer genoeg is de liguster niet meer in de mode; steeds meer mensen omheinen hun tuin met schuttingen waar vogels niets aan hebben. En ook andere plekken waar de natuur ongestoord haar gang kan gaan zijn langs het dijklint schaars geworden. Ik betreurt dat enorm en om er enigszins tegenwicht aan te bieden, heb ik in de grote tuin achter mijn dijkhuis bewust plekken gereserveerd waar mijn gezin en ik zo min mogelijk komen. Al heb je geen grote tuin, alle stukjes groen hebben hun waarde. Ik heb inmiddels zoveel vogels in de tuin.

Behalve verlaten stukjes tuin zijn ook open grasland her en der langs de dijk ontzettend belangrijk voor de vrije natuur. Veel mensen beseffen niet hoeveel vogels - spreuwen, merels en groene spechten bijvoorbeeld - in het gras rondscharrelen op zoek naar voedsel.

Dergelijke graslandjes worden steeds schaarser door bebouwing, bestrating en het oprukkende kunstgras. Denk daarbij ook aan de voetbalvelden die in toenemende mate van kunstgras worden voorzien.

Nogmaals: we kunnen niet meer terug naar vroeger. Maar we zouden er wel naar moeten (en kunnen) streven om het groen dat nog over is op en *achter* de dijk zoveel mogelijk te behouden. Tot mijn grote verdriet gebeurt dat op dit moment nauwelijks. Er wordt steeds meer van afgeknabbeld en ik vrees dat daar voorlopig geen einde aan komt. Wie het bestemmingsplan goed leest, kan alleen maar concluderen dat de gemeente Papendrecht natuurbehoud een te lage prioriteit geeft. Woningbouw gaat voor.

In de Dijkvisie voor het Papendrechts Dijklint uit 2013 staat geschreven, dat het dijklint een conserverend karakter moet hebben. Als je die visie hebt als gemeente, dan lijkt het mij noodzakelijk om de stukken groen (hoe klein ook) nu goed te beschrijven. Wat hoe kun je iets conserveren als je het niet goed in beeld hebt.

Dát er aan de dijk gebouwd wordt, zie ik niet als een probleem. Het is altijd een drukke boel geweest aan de dijk. Veel huizen stonden zelfs pal naast elkaar. In het verleden werd dat gecompenseerd door de diepe tuinen en de weilanden erachter. De laatste jaren zie ik echter een toenemende verstening van die tuinen door bebouwing en bestrating.

De gemeente staat dat toe en zelfs op plaatsen waar het tegen de regels is, handhaaft zij niet. Als er zonder vergunning gebouwd wordt, legaliseert de gemeente dit achteraf. En ze werkt eraan mee dat achter dijkhuizen wordt gebouwd waar dat in tegenspraak is met het beleid zoals geformuleerd in de Dijkvisie.

Het is begrijpelijk dat de gemeente in deze tijd van grote woningnood op zoek gaat naar bouwlocaties. De vraag is echter of onze laatste stukjes vrije natuur daarvoor in aanmerking moeten komen. Woningbouw op die paar braakliggende percelen langs de dijk zal een druppel op de gloeiende plaat zijn bij het oplossen van het enorme woningprobleem. Verstandiger zou zijn om te kiezen voor hoogbouw op andere plaatsen in het dorp. Dat levert veel meer woningen tegelijk op en voorkomt dat het steeds spaarzamer groen aan de dijk moet worden opgeofferd.

Daarbij is de gemeente inconsequent in het uitvoeren van haar beleid. Aan de ene kant maakt zij goede sier met een project als "Steenbreek" waarbij inwoners aangespoord worden om tuintegels te vervangen door plantenborders. En inmiddels wordt er ook een tuincoach ingezet. Aan de andere kant staat zij toe dat steeds meer percelen langs het dijklint een woonbestemming krijgen, met als gevolg een toenemende verstening. Of zoals op sommige stukken aan het dijklint worden tuinen niet ingetekend zoals dat wel gebeurt op andere plekken aan de dijk en gezien als een groot woongebied. Jammer want iedere steen die er niet ligt, hoeft er ook niet uitgehaald te worden.

Bovendien lijkt men te vinden dat de natuur altijd ten dienste moet staan van de mens. Er moet gerecreëerd kunnen worden, gefietst, gewandeld of wat dan ook. Niemand ziet het

meer als een vanzelfsprekendheid dat er ook ruimte moet zijn voor verstilde natuurplekken waar weinig mensen komen. Plekken die belangrijk zijn voor de biodiversiteit. En die zijn er nog, tot op de dag van vandaag, ook langs de dijk... maar ze verdwijnen in een hoog tempo.

Ik denk dat het soms goed is als gemeente om eens terug te kijken op een bouwproject.

Een voorbeeld dat ik hierbij wil noemen, is de voormalige Beatrixschool. Die is inmiddels op een stijlvolle manier verbouwd tot vier appartementen. Het huis dat ernaast stond had lange tijd een prachtige tuin waar zelfs een paar ransuilen woonden. Dat alles is verdwenen. Op de plek van de tuin staan nu twee huizen en er is bijna geen groen meer over. Ontzettend jammer dat het behoud van dit stukje natuur geen prioriteit heeft gekregen.

Gelukkig zie ik nog kansen. Het bestemmingsplan wordt herzien, er zijn inspraakrondes, de mening van de bevolking wordt gevraagd. Uw kunt nu ook uw stem laten horen. Deze brief is bedoeld als aansporing aan u om dat te gaan doen.

Laat het laatste restje vrije natuur langs de dijk niet verloren gaan!

Heel veel dank voor uw aandacht,
Met hartelijke groet,